

Sík Sándor

Ments meg Uram!

A virágtalan, gyümölcstelen ágtól
A meddőségtől, lanyhaságtól,
a naptalan és esőtelen égtől;
Ments meg Uram a szürkéségtől!

Édes az ifjak méntás koszorúja,
Fehér öregek aranyos borúja,
Virága van tavasznak, télnek;
Ne engedj Uram, koravénnek!

Csak attól ments meg, keresők Barátja,
Hogy ne nézzek se előre, se hátra.
Tartsd rajtam szent, nyugtalan ujjad,
Ne tórd, Uram, hogy bezáruljak!

Ne hagyj Uram, megülednem,
sem eszmében, sem kényelemben.
Ne tűrj megállni az ostoba van-nál,
S nem vágyini többre kis mái magamnál.

Ha jönni talál olyan óra,
hogy megzökkenne vágyam mutatója,
Kezem kezében ha kezdene hülni,
Más örömen ha nem tudnék örülni,

Ha elapadna könnyem a más bűnén,
A minden mozgást érezni ha szűnném,
Az a nap Uram, hadd legyen a végső:
Szabadíts meg a szürkéségtől!

/1940/